

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 45/07

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. mája 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti M. H., B., zastúpenej advokátkou JUDr. M. P., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 1205/92 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. H. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 1205/92 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Žilina prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 1205/92 konal bez zbytočných prietáhov.

3. M. H. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 100 000 Sk (slovom stotísíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Žilina p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Žilina je p o v i n n ý uhradiť M. H. trovy konania v sume 6 825 Sk (slovom šesťtisícosemstodvadsaťpäť slovenských korún) na účet jej právnej zástupkyne advokátky JUDr. M. P., Ž., do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 45/07-12 z 20. marca 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť M. H. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 1205/92.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. 1 SprS 138/07 doručeným ústavnému súdu 20. apríla 2007, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„V tomto prípade sa jedná o pomerne zložitú, skutkovo a právne náročnú vec, kde predmetom je určenie povinnosti odporcu vydať nehnuteľnosť a uzavrieť dohodu o vydaní nehnuteľnosti. Konajúci súd vo veci rozhodol rozsudkom v roku 1993. Tento rozsudok bol

následne Krajským súdom v Banskej Bystrici zrušený. Od napadnutia veci v roku 1992 až do roku 1994 nemožno konštatovať žiadne prietahy na strane okresného súdu, nakoľko vo veci sa priebežne konalo, vo veci bolo rozhodnuté a aj po zrušení rozsudku boli vytyčované ďalšie súdne pojednávania. Od roku 1994 sa vec skomplikovala úmrtím navrhovateľa P. H. staršieho, na ktorého miesto do konania vstúpili jeho dedičia. Následne súd uskutočnil viaceré úkonov smerujúcich k zabezpečeniu podkladov potrebných pre ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci, napr. vyžiadanie dokladov, ktoré slúžili pre podklad na vydanie stavebných povolení. Po predložení dokladov sa ďalšie pojednávania vo veci uskutočnili v roku 1998, a to v mesiaci apríl a máj. Podaním zo dňa 2. 7. 1998 navrhovateľa upresnili petit podaného návrhu. Uznesením zo dňa 18. 3. 1999 konajúci súd zastavil konanie vo veci nariadenia predbežného opatrenia, a v mesiaci marec 1999 bolo nariadené znalecké dokazovanie. V mesiaci február 2000 bol predložený vypracovaný znalecký posudok a bolo rozhodnuté o znalečnom. Proti uzneseniu bolo podané odvolanie, pričom spis sa z Krajského súdu v Žiline vrátil v mesiaci júl 2000. Termín pojednávania bol určený na 14. 11. 2001 s tým, že pojednávanie muselo byť odročené na neurčito, nakoľko zomrel navrhovateľ P. H. Následne súd vykonal šetrenie ohľadom okruhu dedičov, pričom dňa 20. 7. 2002 zomrel navrhovateľ L. H. Opätovne bol zisťovaný okruh dedičov, pričom dňa 26. 8. 2004 zomrela navrhovateľka R. H. a opätovne nasledovalo zisťovanie okruhu dedičov. Sudkyňa, ktorej je vec pridelená v súčasnosti, prevzala spis dňa 7. 2. 2005, pričom v tom čase prevzala celý senát, v ktorom bolo 245 reštančných vecí. Preto nie je možné požadovať, aby v každej veci konala od začiatku bez akýchkoľvek prietahov. Vzhľadom na viaceré úmrtia účastníkov konania, nie je možné bez ustálenia okruhu účastníkov vo veci nariadiť pojednávanie. Podľa vyjadrenia sudkyne, akonáhle budú splnené všetky podmienky na nariadenie pojednávania, bude pojednávanie nariadené.

Čo sa týka samotnej sťažnosti na prietahy v konaní, ktorá bola podaná na Ústavnom súde Slovenskej republiky, ohľadom tejto je možné konštatovať, že celá je koncipovaná všeobecne s citovaním ustálenej judikatúry a právnych noriem, a to bez uvedenia konkrétnych skutkových a právnych skutočností a záverov. V sťažnosti sa uvádza, že termín pojednávania bol naposledy určený na 20. 6. 1994, čo však vzhľadom na vyššie uvedené nezodpovedá skutočnosti. Navrhovateľka v sťažnosti nijakým spôsobom bližšie nešpecifikuje obdobie, kedy podľa nej malo zo strany Okresného súdu Žilina dôjsť k zbytočným

prieťahom. Ústavný súd by mal preto pri svojom rozhodovaní zohľadniť aj tieto okolnosti, pričom prípadné zistenie objektívnych prieťahov nemôže dávať automaticky dôvod na priznanie nároku. Dôležitá je tiež sťažnosť, jej obsah a vzťah k uplatňovanému nároku.

Vyjadrenie zákonnej sudkyne JUDr. J. M. k postupu konania vedeného na Okresnom súde v Žiline pod spis. zn. 16 C 1205/1992:

K tomuto predmetu sa môžem vyjadriť od časového obdobia, kedy som sa stala zákonnou sudkyňou v tejto právnej veci, čo bolo dňa 07. 02. 2005.

K postupu pred týmto dátumom sa nemôžem vyjadriť.

K 07. 02. 2005 som jednorazovo prebrala celý senát 16 C, ktorý predstavoval vo februári 2005 377 živých nevybavených spisov, z toho 245 reštančných vecí. S každou vecou som sa osobitne zoznamovala, pričom bolo potrebné všetky veci kompletne naštudovať po skutkovej a právnej stránke.

Naštudovanie vecí prebiehalo paralelne s nápadom nových vecí, pričom bolo potrebné kontrolovať i ostatné veci, či sú reštančné alebo tzv. statusové, či výživné a iné.

Keďže v priebehu tohto konania zomreli obaja navrhovatelia ako i niektorí právni nástupcovia po navrhovateľovi v rade A, súd zisťoval okruh právnych nástupcov po navrhovateľovi v rade A/ P. H. a okruh právnych nástupcov po právnych nástupcoch navrhovateľa v rade A P. H. a L. H. Ďalej súd odstraňoval procesné nedostatky spôsobené právnou nástupníčkou H. H. pri udeľovaní plnomocenstiev viacerým fyzickým osobám a taktiež právnym nástupcom V. H. z toho istého dôvodu.

Zároveň bolo zastavené konanie voči navrhovateľke v rade B R. H. a šetrený aktuálny pobyt právnej nástupníčky po právnom nástupcovi navrhovateľovi v rade A P. H., P. H., M. D.

Ako náhle budú procesné dané všetky podmienky na nariadenie pojednávania, bude tak učinené.

Chronológia úkonov v 16 C 1205/92 - 1 SprS 138/07

Dňa 13. 4. 1992 - napadla vec na súd

Dňa 9. 11. 92 - pojednávanie odročené na neurčito

Dňa 25. 1. 93 - uznesenie - nariadenie znal. dokazovania

Dňa 24. 2. 93 - uznesenie o vyúčtovaní znalečného
Dňa 9. 3. 93 - pojednávame odročené na neurčito
Dňa 17. 3. 93 - uznesenie o nariadení doplnenia znal. Dokazovania
Dňa 8. 4. 93 - uznesenie o vyúčtovaní znalečného
Dňa 19. 4. 93 - pojednávanie - rozsudok
Dňa 27. 5. 93 - doručené súdu odvolanie odporcu proti rozsudku
Dňa 21. 9. 93 - predložený KS v B. Bystrici
Dňa 28. 2. 94 - vrátený spis z KS - zrušený rozsudok OS
Dňa 7. 6. 94 - pojednávanie odročené na 20. 6. 94
Dňa 20. 6. 94 - odročené na neurčito
Dňa 9. 11. 94 - uznesenie o rozšírení účastníkov na strane navrhovateľov
Dňa 6. 4. 98 - pojednávanie odročené na 4. 5. 98
Dňa 4. 5. 98 - odročené pojednávanie na 20. 6. 98
Dňa 18. 3. 99 - zastavené konanie o nariadení predb. opatrenia
Dňa 22. 3. 99 - nariadené uznať. Dokazovanie
Dňa 17. 2. 2000 - uznesenie o vyúčtovaní znalečného
Dňa 15. 3. 2000 - doručené súdu odvolanie sa návrhov, proti uzneseniu o vyúčt. znal.
Dňa 23. 5. 00 - predložený spis na KS Žilina
Dňa 20. 7. 00 - vrátený spis z KS - potvrdené uznesenie
Dňa 27. 11. 01 - pojednávanie odročené na neurčito - zomrel navrhov. P. H. - zisťovaný okruh dedičov, dňa 20. 7. 02 - zomrel navrhov. L. H. - zisťovaný okruh dedičov, dňa 26. 8. 04 - zomrela navrhov. R. H. - zisťovaný okruh dedičov
Dňa 25. 10. 2006 - uznesenie - zastavené konanie proti navrhov. 1)
Spis sa od 5. 3. 2007 nachádza u VSU za účelom ďalšieho konania“

Z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 16 C 1205/92 ústavný súd zistil v zásade rovnaké skutočnosti a úkony, ako to uviedol okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov..., ktoré je totožné s právom podľa čl. 38 ods. 2 listiny.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Ústavný súd pripomína, že základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je príkazom pre všetky štátne orgány na také konanie, ktoré vytvára právnu istotu pre subjekty práva. Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zákonodarca zabezpečuje prostredníctvom procesnoprávných inštitútov, ktoré sú štátne

orgány vrátane všeobecných súdov povinné efektívne a vecne správne využívať. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) obsahuje viaceré účinné prostriedky zabezpečujúce plynulosť a optimálnu dĺžku súdneho konania, ktorej výsledkom je právoplatné rozhodnutie a stav právnej istoty.

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3).

V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada v rámci prvého kritéria aj na predmet sporu (povaha veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. II. ÚS 32/02, IV. ÚS 202/05).

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' veci, ústavný súd bral do úvahy skutkový stav a platnú právnu úpravu relevantnú pre rozhodnutie, ako aj charakter veci, pričom na základe týchto hľadísk predmetné konanie o vydanie nehnuteľností z titulu vyvlastnenia a o určení povinnosti uzavrieť dohodu o vydaní týchto nehnuteľností je možné hodnotiť ako právne i skutkovo zložitú vec najmä vzhľadom na nutnosť rozsiahleho dokazovania. Treba však konštatovať, že doterajšia doba konania (návrh bol okresnému súdu doručený 13. apríla 1992) predstavuje viac ako 15 rokov. Takáto dĺžka konania je aj za akceptácie právnej a faktickej náročnosti veci neprimeraná a z ústavného hľadiska neakceptovateľná.

2. Správanie sťažovateľky ako účastníčky konania po úmrtí svojho otca L. H. v júli 2002, ktorý bol dedičom po navrhovateľovi v prvom rade, podstatne neprispelo k predĺženiu doby prerokovania uvedenej veci, hoci je pravdou, že túto skutočnosť oznámila právna zástupkyňa okresnému súdu až 10. marca 2003. Tu treba uviesť i to, že podaný návrh vykazoval nedostatky, ktoré konštatoval aj odvolací súd. Okresný súd však nemal k správaniu sťažovateľky a jej právnym predchodcom žiadne výhrady.

3. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v predmetnom konaní. Ústavný súd poukazuje na to, že konanie v tejto veci začalo už 13. apríla 1992, avšak vzhľadom na to, že zákon o ústavnom súde nadobudol účinnosť 15. februára 1993 a neobsahuje ustanovenie o spätnej pôsobnosti, relevantné obdobie, v ktorom možno skúmať, či došlo alebo nedošlo k zbytočným priet'ahom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, sa začína od 15. februára 1993 (m. m. I. ÚS 52/01, IV. ÚS 387/04). V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že ak nie je v zásade oprávnený skúmať a rozhodnúť o porušení základného práva pred 15. februárom 1993, neznamená to, že pri celkovom hodnotení, či za obdobie, ktoré od 15. februára 1993 uplynulo, došlo alebo nedošlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, nemôže tiež zohľadniť stav konania k uvedenému dátumu (IV. ÚS 277/04).

Z obsahu predloženého spisu ústavný súd zistil tieto obdobia nečinnosti okresného súdu:

- od 9. novembra 1994 (uznesenie okresného súdu o rozšírení účastníkov na strane navrhovateľov) až do 16. marca 1998, keď sa konalo vo veci pojednávanie (nečinnosť viac ako 40 mesiacov). V tomto období okresný súd urobil iba jednoduché úkony (výzvy na Obvodný úrad životného prostredia v Ž. a v B.);

- od 27. novembra 2001, keď okresný súd odročil pojednávanie na neurčito, až do 25. októbra 2006, keď zastavil konanie proti v pôvodnom návrhu označenej navrhovateľke v druhom rade (nečinnosť takmer 59 mesiacov).

Hoci okresný súd vo veci rozhodol, odvolací súd jeho rozhodnutie zrušil uznesením zo 4. novembra 1993 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodom na zrušenie rozhodnutia bolo to, že okresný súd nerozhodol o nároku navrhovateľov, ktorým sa domáhali určenia povinnosti odporcom uzavrieť s nimi dohodu o vydaní nehnuteľnosti a tiež to, že okresný súd nedostatočne vykonal dokazovanie, či boli vo veci splnené zákonné podmienky na vyvlastnenie nehnuteľností alebo postup podľa zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov.

Vzhľadom na uvedené nedostatky a pochybenia okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že od sťažovateľky nemožno oprávnene žiadať, aby čakala na výsledok súdneho sporu, v ktorom sa riešia nároky ešte jej právneho predchodcu na vydanie nehnuteľností, a teda rozhodnutie má pre ňu mimoriadny význam, takú neprimerane dlhú dobu (konanie v súčasnosti prebieha už viac ako 15 rokov). Ústavný súd preto nemohol akceptovať vyjadrenie okresného súdu k sťažnosti, že sťažnosť sťažovateľky je koncipovaná len všeobecne a nezodpovedá skutočnosti (napr., že posledné pojednávanie sa konalo ešte v roku 1994), resp. nie sú v nej vymedzené bližšie obdobia nečinnosti.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré je vedené pod sp. zn. 16 C 1205/92, došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 200 000 Sk, čo odôvodnila tým, že: *«Právna neistota, v ktorej sa dlhodobo nachádzam, mi spôsobila nielen materiálnu, ale ja nemateriálnu ujmu. Taktiež zdôrazňujem, že pôvodní účastníci v priebehu konania zomreli a v dôsledku porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov sa právoplatného skončenia sporu „nedožili“.»*

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu v právnej veci sťažovateľky vedenej pod sp. zn. 16 C 1205/92, berúc do úvahy uvedené okolnosti prípadu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 100 000 Sk za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. M. P. Ústavný súd pri rozhodovaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2005, ktorá bola 16 381 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej podanie) v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov v sume 2 730 Sk (za jeden úkon právnej služby) a 2 x 164 Sk režijný paušál a k tomu bolo priznaných 19 % DPH, pretože právna zástupkyňa je platkyňou dane z pridanej hodnoty. Úhrada bola priznaná v celkovej sume 6 825 Sk.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.